

HEGYI BOTOS ATTILA

Az Úr kamasza

ORFIKUS ORATÓRIUM TÍZ TÉTELBEN

A KERUB SZÍVE

Amikor felcsendül
a sűrű rengetegben.
A kerítés hasadó gyümölcse,
a vízbe oltott fény.
Felizzik a lomb, olvad az éjjel.
Sugárzó tisztásán kibontja
egy sziromarcú gyermek:
a bika és az angyal,
a sas és az oroszlán jelét.

AHOL FELKEL A HOLD

Igazgyöngy. Igaz,
akár a legféltettebb
mesék, a tenger
s fényből szótt álmai.
Tavon ingó kagylótutaj,
szüremlet a lombon,
hazakacskaringó utak,
csillagzó lépcsők,
ablakok hunyt világai.
Elcsöndesült ház
s a gyermek, ki
szabadba titkon oson,
valóra váltja bölcsők
énekét: a születő napot,
a tengert s álmait.
Itt, ahol kezdődik az erdő.
Kezdődik minden.
Áll, derengő holdvilág,
gyúl, tajtéknyi hattyú
a sötét rengetegben.
Ott, hol felkel a hold,
itt, hol a nap nyugszik.

Ő

Egyre többször sejlik föl
változó alakja. Aranykárászt
bámul egy csepp vulkáni kúp
alatt csurgó patak nádasában.
Fölleli futó tócsák ösöreg
pajzsosrákjait. Mezítláb sétál
a nyárutói kékben, tüzelő
tarlók termésaranyában.
Talpa alatt az út lisztfinom,
forró pora, növényerek
érdes kovacsomói. Begázol
egy csatornába az iszap
tündérrózsa-rizómájáért.
Lebeg a nyármeleg éjben,
tűnődik csillagok hajdan-nevein.
Egy véső fején cseng
kalapácsa. A mélyi tárnákból
ásványt szakít. Üldögél
egy nyaraló időtlen udvarán
puszpángok remegő
illatában. Álmodozik a szén
padlásának szénájában,
egy verébfiókát repülni tanít.
Felsétál egy templom lépcsőin,
a karszt lángoló sziklafoksorán.
Farkasszemet néz a hajnal szarvasával,
az öböl tűzre gyúlt sziklahalával.
Nincs fa, amit lelkesen ne mászna,
kerítés, amin ne bújna ugyanúgy ma át.
Mennyei dallamokat röptet,
olvad a párálló fényvel:
kutatón emeli fejét minden
időben. Ábrándos szemébe
vissza ugyanaz a szem tekint.

RÓZSAMÁRVÁNY

Szeret. Már csak így,
minden további nélkül.

Ez az ő gyerkőcformán
karcolt póre teste.
Körül az ő szökkenő vére,
az ő vérének kertjei.
Fal csipkerózsája fölé hajol.
Minek a fala? Annyi mindené –
bárhogy is, neki csak
illatozó rózsa
s a rózsának ő.
Tükröket borzoló ujjak
szellője, futó mosoly,
szirmahullató
bíbor, páratlan
színekkel felragyogó,
személyes rajz.
Meztelen ég,
hajnali márvány.
Angyali érintők,
metszetek, vonalak
megismételhetetlen,
örök finomságai.

DAL, AKI VAGY
(A holtak útja)

A fordulónál elvész
a tenger. Csöndesülő
hangjait tovább halánték
morajló töbrein veri.
Kanyarog a holdáztatta,
sötét buckák, parázsló
ciprustúk között,
csontok, kövek, gombák:
lábujjak felfénylő gyökerein.
A következő lesz az.
Az a zárókő, lanthátú
hant, félreeső szél.
Váratlan szakad
a vöröslő földréteg.
Pitvar, kamrák, omló
kriptabolt. Beégő kép.

A feltámadás menyegzőjében
maga az élet. Egyetlen sóhaj,
felszálló menny, könnyű pára,
szitáló aranyporé. Villanás alatt
elozló test, mimózaszál,
kövön csendülő halotti vért.
Felszabaduló, forró
lélegzet, vakító part.
Ünnepi dal, aki vagy,
mindig is voltál,
kit nem hallgatnak,
csak a végső csöndek:
ragadod Perszephoné
s Hádész szívét.
Hogy elhagyod sírboltját,
még sötét van. Törékeny
félálomban érsz
a partra, vízbe lóगतod
lábad. Csillagzó válladon
összeérintett zöngé szárny
a szakadozó éj.

HERMÉSZ

Szuszogó testek közt,
fütyögő hajnalon,
egyik hónalja
alatt lanttal,
másikon juhval
battog a csepp
Hermész. Fordított
lépten, lopott időn
hazatartó isten.
Hűsen csorduló hegyek
ámoros kámfora,
ezersugarú tekintet.
Sarjúparaszú kaszálók,
csillogó babérrengeteg,
májusi lomb.

MAGA AZ IFJÚSÁG

Majd ha búcsúzól
végignézel e tájon,
piruló mandulaága,
szellői tavaszát
megidézed, elmerengsz
alkonya hegyein,
eresz ciszternáin,
csillagozva leszálló
ágain az égnek,
ez egyszer hagyod,
érje, szegje szíved
a megindult szépség,
a messzibe tűnt dallam,
ki voltam, leszek
veled mindig,
hagyod, magammal
ragadjalak, mélyebbre
napok alkonyulatánál,
magasabbra teraszon
illatozó ágyak, lugasok,
utak holdvilágánál,
én, éjapályóra
fülemületorka,
mélyibolya szirma,
maga az ifjúság,
maga a költészet.

A HATÁRVONAL

A tündérrózsás holtág
kanyarulatánál
mozdulatlan szürkegém.
Ködben a bódé, a baka, a híd.
Igazolás? Hivatkozás?
Kire, mire mutogatnál?
Fel minek, miféle passzust?
Pórén, sugárzón állsz,
akár egy légyökér ujjá,
a frissen gereblyézett

nyomsáv. Verd fel
szúnyogzó füzesed,
partszél kócsagrajait!
Libbentsd a folyót
feltépő erek,
izzadó levelek
gyémántfüggőnyeit!
Az az áteresz,
a finom szemcséjű dűnék,
a gyermekszemnyi lagúna
versnyi járás. Fuss, pendülj ujj,
szitalj lázas nyáraranyat
a határba – tekints bárhová:
ez a te országod. Ki lehetne
itt nálad itthonabb, Orfeo?

AZ ÚR KAMASZA

Én, aki az Úr
ábrándos kamasza voltam,
oly szemekkel jártam-keltem, ahogy az ég,
hajoltam gyúló hajnalokkal,
bucskáztam pezsgő habokkal,
száritkoztam égkopár, ritkás magasokban,
csillámló idők szellőfuttatott levendulatengerén,
aranyat szitáltam a kéklő nyárba,
a kikelet színeit őszvölgyi ködkupolákba,
s míg szemek hunytak, szemet hunytam,
mint égi óramutatót, fordítottam
a világ tengelyét.

GYERMEK A NYÁRBAN

Halok s támadok.
Lelkendezek benned.
Falat kenyérben, kortynyi vízben.
Gyermek a nyárban.

